

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομον κι' είκοστών μετρούντες χρόνον
έδρουσμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Έτος χίλια δώδεκα κι' έτηκόσ' άκόμα,
όλοι την Άνόρθωσι θάχουνε' στο' αυτόμα.

Τετάρτη του Μαρτίου κι' είκοστή,
φιλήματ' άνταλλάσσου οι πιστοί.

Χίλια διακόσα,
πλάσις σπαργώσα.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — δέ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Πιά τ' ά ξένα όνω; μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου ταπεινή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμίου» άνελλιπη
μέ την άνάλογον τιμήν. κι' όποιος άπ' έξω θέλει

**Δολοφονία του Κυβερνήτου,
του Βενιζέλου του πανυμνήτου.**

Με δύναμιν μεγάλην
ας ψάλωμεν και πάλιν
νέον μεγαλυτέριον
στον Άρχικαγκηλιάριον.

Πρός τούτον προχωρήσωμεν
μ' άληθινήν λατρείαν,
και νυν πανηγυρίζωμεν
τήν νέαν σωτηρίαν.

Ύστερ' άπό τόσην πάλην
διεσώθη τώρα πάλιν
ένας νέος μας σωτήρ
και των αγαθών δοτήρ.

Τούτου πάντες εξυμνούμεν
τούς μεγαλουργούς άγώνας,
τούτον πάντες προσκυνούμεν
νυν ζει και' στους αιώνας.

Άναστάσιως ήμέρα,
Περίκλετο κακομάρτη,
κι' άς χαρώμεν πέρα πέρα
έν αύτ' ή πανηγύρι.

Άναστάσιως χαρά,
Περίκλετο παλαστή,
κι' όλα θέλλουν άνθηρά
και φρονάζουν ή: ά και Δέ.

Άναστάσιως ήγει
πνευφρόσινος και πάντα,

και πετ' μ' άεροπλάνα
καθενός Ρωμηού ψυχή.

Όλοένα φασαρίαίς
και ηηλάκις γι' Άνορθώσεις,
όλοένα σωτηρίαίς,
όλοένα δικαιοσείς.

Με τον κόσμον της Άγκύρας
ψάλλω την άνάστασίν του,
ψάλλω την διάσώσιν του
έν της νέας αποπειράς.

Έν εκείναις ταίς ήμέραις του μεγάλου Αυρωτού
π' ήγε κόσμος και κοσμάκης στάς άσκήσεις του Στρατού,
όταν εξαφ' άνηγγέλη πώς έκεινος έσκοτώθη,
κι' ό λαός άνεστατώθη.

Φρυάτ' ή κοινοβία...
φρικτή δολοφονία!..
ήμέρα μεσημέρι
σκότωσαν τον Λευτέρη

Τόν έφχαγαν κι' αυτόν
τόν όντως λατρευτόν
φρικώδεις δολοφοναί.

Έδινε σ' όλους ύμνος
κι' ήτον ό μόνος φάρος,
κι' ήτον έλπίς μας μόνη.

Τότε κατακλυσμός,
τότε σεληνιασμός,
φρίκη κι' άνατριχίλα.

Κι' άλλόφρονα πηδόν
και τρέχουν νά τόν δούν
αμφοτέρω τά φύλα.

Όποια συμφορά!..
νεότης, άνδρες, γέροι,
γυναίκες με μωρά
τρέχουν για τόν Λευτέρη.

Και τότε ένεσαρκώθησαν φαντασιώδη πλάσματα,
και τότε διεσχίσθησαν νεών καταπετάσματα,
και θιέλλ' έβρυχήθησαν και δαίμονες λαιλάπων,
κι' ένερανίσθησαν πολλοί σεπταί σκια προπάππων.

Τότ' έξέστη των φρενών
ό λαός τών Άθηνών,
κι' όλος ώρησε' έμμανής
νά σπαράξη τούς φοιητές.

Και μουρέλια και μαννάδες
και γυναίκες σάν Μαινάδες
ήμερήϊζαν πολλές
και φρικώδεις απειλάς.

Άνέλπιστο μακνιάτο
γενεφ' τόν πανικό...
καινούριο ξαρκικό,
πού τρίς άνάθεμά το.

Άλλά και' στους έκτός
θρυλλεται παραρχήμα
πώς έπεσ' ένα θύμα
Μεσσίας έκλεκτός.

Κι' ήχουν κι' άπ' εκεί πέρα
θρήνοι κι' όλολυγμοί ..
δέν θάχουμε πιά χεράς,
δέν θάχουμε πυγή.

Και τώρα πιά— πέρ ντίο—
χρόνια συφοριακμένα,
δλα θά πην χαμένα,
κι' άνόρθωσης άντίο.

Τόμαθον και' στή Δύσι
και' στήν Άνατολή,
κι' έγινε ραβασί
και κλάψιμο πολύ.

Κι' έπλαττε δολοφόνους μαύρους, θεοστυγείς,
εμβρόντητον τόν πληθος,
κι' έλεγε πώς τόν ειδε νά πέφτη κατά γης
μέ δρό πληγαίς στό στήθος.

Και τó κάζο τó μεγάλο πανταχού διεθρυλλετο
μετά τόσης άγωνίας,
κι' έδεβαίωμε καθένας πώς αυτόπτης μάρτυς ήτο
της φρικτής δολοφονίας.

Κι' άνεφάνησε τρανή
και διάτορος φωνή
μέσ' στής δόξης τήν γωνιά:

Γδράτε σάν τόν Μαρσύα
τόν άπείσιο φονιά
τού Λευτέρη τού Μεσσία.

Τόν ύδατε;... τόν ύδαμε' σ' της Τράχωνες έκετ...
τόν θρήκε σ' αυτοκίντο μιά σφαίρα φονική,
βοήσας δέ τετέλεσται, με τέλευτατον νευμα
παρέδωκε' στόν Κλέαρχον αυτοστιγμεί τó πνευμα.

Ό μαύρο δυστυχία,
πού προκαλεί τόν θρήνον...
εσκότωσαν κι' έκείνον
τόν εύζωνο λοχία.

Άνέλπιστα κι' ύδω...
εσκότωσαν τόν άφέντη,
μά και τόν συνοδό,
τόν Νάσσο τόν λεβέντη.

Δολοφονία τραγική!..
τόν ύδαμε κι' αυτόν έκετ
κοντά του ξαπλωμένο.

Πάει λοχίας λιγερός,
κι' έθρήνε κόσμος γοερώς
κι' έκείνον τόν καυμένο.

Διάσωσις Πρωθυπουργού άληθινά θαυματουργού.

Έκείνη τότε τή καιρό, πού τόν Ρωμειών ή πλάσις
έτρεχε' έμβρόντητος νά δη πομπάς και παρελάσεις,
προσήλθον' στόν Πρωθυπουργόν έφιπποι και πεζοί
φίλοι του φιλελεύθεροι νά δούν αν ένταξ εις η.

Άλλ' όμως έτρεξε γοργόν
στόν κύριον Πρωθυπουργόν
και λαϊκά συνάφι.

Πάσα προσηγγί' έβδομάς,
κι' ώς άλλος δύσπιστος Θωμάς
καθεί τόν έψηλάφι.

Ζης, τούλεγον, άληθινά;
πληγή δέν έχεις πουθενά;
τούς φίλους σου λυπήσου.

Κι' άς' δ' η κι' ό κόσμος προφανώς
πώς εισαι ντυμένος, ζωτανός...
δειξε μας τó κορμί σου.

Έκείνη τότε τή καιρό, καθ' όν μετ' έλλογώντων
εθρήνει τήν μαυρίλα της πληθός επιλογόντων,
πρός Βενζέλον άσπιμο προσέτρεξαν κι' έπίσημοι,
και πληθος Υπουργήσιοι.

Κι' έκ τούτων έψιθύριζε' στόν Κρητικό καθείς:
για' δές καιρό, πού διάλεξες νά δολοφονήσης,
τώρα πού πρόσμανα κι' έγώ
πώς θά μέ κάνης Υπουργό.

Κι' ήκούοντο πολυπαθών Υπουργησιώνων θρήνοι:
για' δές καιρό, πού διάλεξες νά σκοτώσης' της Τράχωνες,
τώρα πού μεταρρόθμισας Υπουργική θά γίνη,
και μέ τούς άλλους Υπουργό κάπου κι' έμένα θάχωνες.